

Zvrácenosti
se meze
nekladou

Kamil Sikora

Smutný konec nadějného básníka Tondy Votruby

Tonda Votruba byl snílek a beznadějný pitomec, jak už tomu tak mezi umělci občas bývá. Přitom ještě před dvěma lety by nedokázal napsat ani verš, ale potom uklouzl, spadl ze schodů rovnou na hlavu a najednou to šlo samo. Zřejmě se mu tou prudkou ranou do lebky uvolnilo básnické střevo, ze kterého začal ihned produkovat výplody svého citlivého nitra, jak to dělá každý pořádný poeta. Okamžitě po skončení nemocenské tedy podal výpověď a vydal se na lopotnou dráhu svobodného umělce.

Začínající básník Tonda Votruba pochopitelně původně vůbec nebyl oním slavným Tondou Votrubou, kterého dnes všichni tak dobře známe, ale docela obyčejným profesorem Theodorem Vrbenským-Blatným, kandidátem věd. Jméno Theodor Vrbenský-Blatný se však budoucímu géiovi zdálo pro básnickou kariéru příliš mdlé a nevýrazné, proto se nechal úředně přejmenovat na Tonda Votruba, což zní přece jen mnohem jadrněji. Řízný pseudonym Tonda Votruba má nepochybně jinačí šmrnc, než nějaký nemastný-neslaný Theodor Vrbenský-Blatný, kandidát věd. Ostatně, jenom pitomci publikují umělecké díla pod svým občanským jménem, protože před smrtí sklídí tak jedině posměch a po smrti jak by smet.

Nově zrozený bard Tonda Votruba vnikl do básnického světa svou prvotinou, sepsanou v té době moderním volným veršem, pod názvem: „Precipitace v tuhých roztocích“, ve které citlivě zachycuje, no, těžko říct co. Znalcům poezie však jistě neunikne, že se nechal inspirovat básní Máj od Karla Hynka Máchy, kterou umně přetavil do současného pojetí moderní poezie.

Zde je:

Precipitace v tuhých roztocích

Nechť tuhý roztok alfa

A tuhý roztok beta

Vylučují koherentní precipitát

Za vzniku smykového napětí

Tuto mimořádně povedenou báseň publikoval Tonda ve své sbírce Nauka o materiálu a ta ihned vzbudila nemalý rozruch v uměleckých kruzích i kosočtvercích. Je zřejmé, že zkostnatělé pojetí poezie devatenáctého století naprosto neodpovídá současnému životnímu stylu. Tondovo realistické vylíčení naší překotně se rozvíjející doby je skutečně výstižné. Bylo ostatně jen otázkou času, kdy se konečně objeví umělec, který dokáže čtenáři přiblížit atmosféru vědeckých laboratoří bez pitomého pozlátka a falešných příkras.

Na tuto svou prvotinu navázal Tonda údernou miniaturou pod přílehlavým názvem: „Parciální dislokace mřížky.“ Jeho citlivé vyjádření touhy po, vlastně těžko říct po čem, je ve své upřímnosti až dojemné. Uvedeme ji celou, aby si čtenář mohl udělat jasnější představu o Tondově uměleckém růstu směrem k jeho dalšímu velkému vzoru, básníku Zeyerovi.

Parciální dislokace mřížky

Ó ten Burgersův vektor
Jenž menší jest než vektor mřížky
Vyjadřuje parciální dislokaci
V kubické plošně centrované soustavě

V této romantické básni je však již kromě růstu básnického vidět i znatelný posun směrem k psychiatrické léčebně. Nyní bylo každému hloubavějšímu čtenáři jasné, že Tondův umělecký zjev překročil hranice regionu a on musí začít publikovat na Internetu, jinak se zblázní. Jenomže tam se to podobnými nadějnými básníky jen hemží a konkurence je tudíž strašlivá.

Na Internetu Tonda zveřejnil svou nejnovější báseň, nazvanou: „Difuze v kovových soustavách.“ Jedná se o moderní pojetí Havrana od Edgara Allana Poea, šité na míru současné době.

Difuze v kovových soustavách

Ach ty strukturální změny
Jež probíhají v kovech
Vysvětlit se snadno dají
Aktivační energií intersticiálních prvků

Tady však poprvé narazil. Nekompromisní kritici z řad ostatních internetových básníků označili jeho dílo za přechytralé. Vadilo jim především to, že umělec ve svých básních téměř koketoval s rýmem, což mu nedokázali odpustit. Tato troufalost mu zlomila krk, protože dnes píše básně s rýmem jen diletanti.

Citlivý Tonda spáchal po první negativní kritice ze zoufalství sebevraždu vystřízlivěním, což je pro každého umělce smrtelné. I tak se však natrvalo zapsal mezi nejnadanější internetové básníky všech dob a jeho jméno nebude mezi milovníky poezie jistě ještě mnoho minut zapomenuto.

Kterak vodník Česílko a víla Amálka napálili daňový úřad

Za devatero horami a devatero řekami, jen kousek od jaderné elektrárny, kde byla mlha hustá jako slovník profesionálního pornoherce, seděl na břehu kontaminovaného rybníčku zkrachovalý vodník Česílko. Měl na sobě zelený hopsafráček, v hrnečku dva mrtvé pulce a přemýšlel nad marností života. V tom si k němu přisedla víla Amálka, která na tom nebyla po psychické stránce o nic lépe.

„Achich ouvej Česílko, acylpyrin mi na tu virtuální kapavku vůbec nezabral,“ posteskla si. „A zrovna když náš ctihodný pan doktor Bolíto odjel na erotickou dovolenou do Thajska.“

„Nebud' smutná, Amálko,“ opáčil Česílko. „Svět je zlý! Já jsem před týdnem tady na mechu pohostil samotnou kněžnu kvalitním vínem z žabince a ta mrcha mi včera zdražila puškvorec. Ještě že nevím, co to ten puškvorec vlastně je, jinak bych se pořádně namíchnul, brekeke!“

„A co to vlastně znamená to brekeke?“ zeptala se ho náhle Amálka. „Zní to tak nějak tajemně, jako by v tom byla nějaká vodnická moudrost.“

„To ti nemůžu říct, Amálko. Je to hrozné vodnické tajemství,“ omlouval se jí Česílko. „Kdyby na mě prasklo, že jsem ti to vyzradil, vodnická komora by mi ustříhla šos a musel bych si koupit nový, brekeke.“

„Ale to přece nevadí,“ povzbuzovala ho víla Amálka. „Já ti ten ustřížený šos potom potají zase přišiju a nikdo nic nepozná.“

„To není tak jednoduché,“ zasmušil se Česílko. „Vodnický šos má obrovskou cenu a exekutoři mi kvůli němu jdou po krku. Už jsem letos dva utopil, ale to se dlouho neutají. Vzali by mi živnost'ák a já nic jiného, než tu pitomou vodničinu, neumím. Umím jenom topit lidi, exekutory a tak, však víš.“

„Vím,“ chápavě podotkla Amálka. „Ale stejně, z toho pohádkového podnikání by se jeden vážně zcvoknul. Nebylo nám za starých časů líp? Když byla pohádková říše ještě státní, všichni měli svoje jisté, ale po té podivné privatizaci se musím pěkně otáčet, abych se vůbec uživila. Třeba teď! Roztrhla jsem si podvazky z měsíčních paprsků a nikde nemůžu sehnat nové. A víš, co mi řekl kníže? Že Měsíc prý žádné paprsky nezáří, jen je odráží od Slunce!“

„Amálko, knížepán je blbec!“ prozradil jí smutnou pohádkovou skutečnost Česílko. „Měsíc normálně svítí, sám jsem ho viděl. Jak by mohl odrážet paprsky od Slunce, když v noci Slunce nesvítí, to dá rozum. Měsíc akorát není pořád v úplňku a to ty pitomce na zámku mate. Já to musím vědět, svítí mi každý večír v rybníčku, brekeke.“

„Já věděla, že mi to vysvětlíš, Česílko?“ zasmála se Amálka. „Ty jo a poslouchej, nevíš, jestli si můžu odepsat stěrvíčky z daní, když v nich tančím v pracovní době?“

„No jasně že můžeš, brekeke!“ chvástal se vodník. „Nahlásíš to hraběti a on to potom předá

účetnímu. Já si odepisuji hrníčky i pentle. Jenom rákosí mi neuznali, prý ho mám větší množství než malé.“

„A jaké množství je menší než malé?“ podivila se víla Amálka.

„To nevím,“ připustil zamyšleně vodník Česílko. „Asi nějaké hodně malé množství. Tak malé, že je úplně nejmenší ze všech malých množství a spadá do kategorie menších množství, než jsou ty malé.“

„To je na mě moc složité, Česílko, ale ty daně už mi dost vadí,“ posteskla si znovu víla Amálka. „Abych si vůbec vydělala na nájem za mýtinku, musím tančit s každým, kdo si řekne. Už mě to fakt nebaví, vydělávat si tancováním třikrát denně. Copak jsem nějaká intelektuálka?“

„Od toho mám naštěstí klid,“ opáčil Česílko. „Vodníka žádná ženská nechce, jenom snad ta divná Baba Jaga z finančáku, brekeke. Ale jenom proto, že nikdo nechce ji, což nepovzbudí.“

„To já musím tančit pořád,“ přiznala se Amálka. „To máš Křemílka a Vochomůrku, ti jsou ve správním radě, potom Krakonoš jako starosta to má zadara a včera jsem musela tancovat i s Rumburakem.“

„Cože? S Rumburakem?“ podivil se Česílko. „Vždyť ten ochmelka nedokáže rovně ani chodit, natož tancovat. Minulý rok požádal o ruku Arabelu, a když ho odmítla, začal chlastat jako prokopnutý.“

„On se mnou vlastně nechtěl tancovat, spletl si mě s Blekotou,“ postěžovala si Amálka, „pořád mi šlapal na nohy a zval mě na panáka, tak byl vožralej!“

„Hele, Amálko, už mám toho dost, brekeke!“ dupnul si nožkou drsňák Česílko až to čvachtlo. „Ty zámecké účetní bludičky nám napařili takové poplatky,

že se už s tím musí něco dělat! Mám takový nápad. Zajdeme za Dědem Vševedem, aby nám poradil. Je to sice vymaštěný byrokrat, ale jinak ví úplně všechno.“

„To je super nápad,“ pochválila ho Amálka, a jelikož čas jsou peníze, ihned vyrazili. Naštěstí byl zrovna úřední den, takže nemuseli čekat déle, než bylo nezbytně nutné k naplnění skutkové podstaty a mohli hned vyrazit.

„Já daně kupříkladu neplatím vůbec,“ usmál se Děd Vševed a odplivnul si na Daňový zákoník. „Přihlásil jsem si své podnikání jako veřejně prospěšnou činnost a tudíž jsem od daní osvobozený. Stejně mi za rady nikdo neplatí. Navíc jako svobodný umělec si musím platit jenom zdravotní pojištění, sociální ne a tak na to kašlu. Stejně se důchodu nedožiju, protože jsem nesmrtelný.“

„A co hmotný investiční majetek?“ zeptala se ho Amálka. „Když si ho pořizuji, tak přece musím mít nějaký obrat.“

„Právě že nemusíš, Amálko, je na to taková finta,“ pousmál se Děd Vševed. „Správně bych vám to vůbec neměl říkat, ale protože se nepokoušíte vyrvat mi ty poslední zbytky vlasů, které mi matka ráčila laskavě zachovat, tak vám to prozradím.“

„Finta?“ chytila se Amálka. „Tak to je super, já mám ráda finty! A taky střevíčky a pentle,“ dodala, protože si myslela, že je to něco na ozdobu.

„Tu fintu vám ale prozradím, až když mi tady Česílko vysvětlí, co to znamená to záhadné Brekeke!“ ukázal Děd Vševed na Česílka prstem. „Pořád to při hovoru používá, tak mě to pochopitelně zajímá.“

„Jak to, že to nevíš, když jsi Vševěd?“ podivil se Česílko. „Máš přece vědět všechno, brekeke! To znamená, že nevíš všechno?“

„Neutíkej mi od otázky, Česílko, to nemůžu vystát!“ houkl na něj Vševěd. „Takové chytráky většinou zčerstva nakopu do řiti! Tak jak je to s tím brekeke, ty bídny červe?“

„No dobře, Brekeke znamená něco jako Sapristi, když už to musíš vědět,“ přiznal se Česílko. „Ale prosím tě nikomu to neříkej, vypadal bych jako nějaký pitomý intelektuál.“

„Díky Česílko, teď už vím opravdu všechno,“ zasmál se Vševěd. „A co se týče toho tvého podnikání, Amálko, založ si společnost s akciemi na doručitele v nějakém daňovém ráji a berňák bude nahraný.“

„No jo, ale tady nic takového založit nelze,“ namítla nesměle Amálka. „Pohádkové zákony podvody neumožňují.“

„Tak si ji založ ve světě lidí,“ prozradil jí pointu děd Vševěd a podal jí formulář. „Tam to možné je! Ve světě lidí už žádné zákony ani ideály neplatí, tam budeš mít od daní navždy pokoj.“

„To je super nápad, Česílko,“ zasmála se Amálka. „Díky Bohu za lidi, oni nakonec nebudou tak špatní, když umí takhle šikovně napálit daňový úřad.“

„Jenomže děkovat kvůli tomu nějakému imaginárnímu Bohu je blbost na druhou. Žádný Bůh neexistuje!“ ušklíbl se děd Vševěd. „To bych o tom přece musel něco vědět, brekeke!“ dodal škodolibě a mrknul na vodníka.

„Jsi trapný,“ urazil se Česílko.

„Dobře, tak už se nečerti,“ vysmál se mu Děd.
„Tady máš zlatý vlas a přijď zas, jak říká moje matka.
Těch vlasů mám ještě hromadu. Dostávám je z Číny,
deset dolarů za drdol a to se vyplatí!“

Divoký Bill

Největší hrdina Divokého Západu, veleslavný pistolník Divoký Bill, byl původem Čech jako poleno. Nějaký pomatený historik by sice mohl namítnout, že to není zcela potvrzeno, jelikož se jedná o svědectví z doslechu, ale podobné přechytralé blbouny dnes stejně nikdo neposlouchá, takže to berte jako fakt.

Slavný pistolník Divoký Bill se narodil indiánské dívce jménem Tichá Borovice a českému emigrantu Jardovi Kočandrlé, což bylo v té době na Divokém Západě obvyklé. Češi prostě k smrti rádi emigrují a v cizině pak z nedostatku jiných možností oplodňují indiánky. Ta statečná indiánská dívka pak porodila malého Billa během divoké jízdy na ukradeném koni v dešti kulek pronásledovatelů, ale protože život na Divokém Západě už byl prostě takový, tak to nebudeme příliš rozmazávat.

Napínavý Billův vstup do života jako by přímo předznamenal jeho pozdější dobrodružnou povahu. Synova narození si Tichá Borovice všimla až pozdě večer ve zlatokopeckém táboře, jak se houpe na její vlastní pupeční šňůře pod sedlem. Instinktivně ji tedy překousla a hned nato miminko vyměnila s hostinským za soudek kořalky. Později prý toho ale jako každá správná matka litovala a pokusila se získat od hostinského ještě jeden soudek.

Jeho biologickým otcem byl, jak už jsme prozradili, bezvýznamný český emigrant Jaromír

Kočandrle, obávaný dříč a poctivec. Kočandrle se ale v angličtině špatně píše i vyslovuje, proto se brzy stal na přechodnou dobu panem Brownem, aniž by však o to příliš stál. Stalo se to tak. Při zápisu na imigračním se ho nejprve vlídně zeptali na jméno a protože jeho češtině bylo špatně rozumět, rozhodli za něj.

„Jak se jmenuješ, pitomče?“ houkl na něj úředník na příjmu, když si prohlédl jeho imigrační formulář a lodní lístek.

„Kočandrle,“ opáčil překvapeně pan Kočandrle, protože mu právě předložil všechny své dokumenty, kde bylo jeho jméno uvedeno.

„Brown?“ zeptal se ho lišácky úředník, který mu chtěl dát šanci.

„Ne, Kočandrle,“ trval na svém nechápavý Jarda. „Jmenuji se Jaromír Kočandrle, tady je to napsané!“

„To je strašný idiot!“ odplivl se úředník a naklonil se ke kolegovi. „Vsadím se, že dneska emigruje poprvé. To je blbec co?“

A jelikož kolega ho ignoroval, obrátil se zpět k žadateli a vlídně mu pravil. „Ode dneška se jmenuješ Brown, chápeš to, ty vylízanče? A teď vypadni a pošli mi tady dalšího evropského debila!“

Novopecený pan Brown tedy nakonec imigrační povolení získal a později i nějaký ten pozemek, aby na něm mohl po zbytek svého života tvrdě pracovat. Když se pak koukal na ten svůj pozemek, tak ho napadlo, že by se na tom pozemku dalo pěstovat žito. A tak zasadil žito a hotovo. To žito potom prodával a spousta jeho sousedů pistolníků nechápala, proč ho tedy vlastně pěstoval, ale on na jejich posměch nedal a byl šťastný.

Nakonec se ve své nové vlasti i oženil, ale tentokrát neměl štěstí. Chyba byla ve výběru manželky, jak už tomu tak občas bývá. Se svou manželkou Tichou Borovicí se poprvé setkal při masakru u Little Big Hornu a okamžitě si v průběhu střelby padli do oka. Nebylo to však šťastné manželství, jak se později ukázalo i z toho, že trvalo jen jeden den, což je hodně málo i na poměry Divokého Západu.

Už otec Tiché Borovice, Klečící Skunk, manželství nepřál a pokoušel se snoubencům sňatek rozmluvit, ale jeho protesty narazily na tvrdý odpor. Tichá Borovice do něj musela vystřílet nejméně třicet otrávených šípů, než změnil názor. Na jeho pohřbu se oba snoubenci poprvé políbili a tento vášnivý polibek stál Jardu pravé oko a část tváře. Nakonec spolu strávili jen jednu jedinou noc a Jarda si později stěžoval, že ji hned druhý den ráno musel opustit kvůli její nezřízené agresivitě. Již při plození malého Billa musel neustále uhýbat před jejím tomahavkem.

Malého Billa zatím vychovával zmíněný hostinský, který se humánně rozhodl vytěžit z jeho bezmocnosti maximum. Malý Bill umýval nádobí, nosil vodu a potom štípal dříví, až bylo k smrti uštípaný. Když mu bylo dvacet let, jeho adoptivní otec ho poslal do místní školy studovat práva. Rozhodl dobře, protože Američané stejně jiné školy nemají. Bill se tam naučil trošku číst a moc nechybělo a uměl by i psát. Bohužel, už při první hodině čtení a psaní z nedorozumění zastřelil učitele, který se ho drze opovážil zeptat, kde má sešit. Po tomto úsměvném incidentu malý Bill utíká z domu a má namířeno do Nového Mexika.

Tehdy dochází v jeho životě ke zlomu. Na farmu, kde zrovna pracoval, dorazila dvacetičlenná skupina neozbrojených jezdců. Bill se jich povýšeně zeptal, co si přejí a pomalu naládoval brokovnici. Pánové zaváhali s odpovědí a Bill je za tu drzost do jednoho postřílel, protože nesnášel, když někdo plýtvá jeho časem. Na památku této památné přestřelky dostal pistolnickou přezdívkou Divoký Bill.

Krátce nato vstoupil Divoký Bill do armádních služeb, ale ihned po vynálezu mýdla z armády zase vystoupil. Velitelé, kteří nerozuměli zálesáckému způsobu života, trvali na dodržování hygieny, což se projevilo mnoha nepříjemnými ekzémy. Kovbojská pokožka snáší pouze koňský pot, nebo kravský hnůj a jakýkoliv výrobek chemického průmyslu se ihned projevil ošklivou vyrážkou.

Válka Severu proti Jihu již v té době zuřila plnou silou, a hlavně majitelé kompasů od rána do večera diskutovali o umístění obou zneprátelených stran. Příznivci Severu trvali na tom, že sever je nahoře, s čímž se jižané nemohli smířit. Vynalezli dokonce kompas, na kterém byl Sever dole, ale jelikož se špatně prodával, tak ho zase stáhli z oběhu. Tahle blbost Konfederaci zlomila krk a v té válce to nakonec prohrála.

Po válce se Bill vrátil do lesů a živil se jako zálesák. Za lesem strávil spoustu let, když tu si náhle uvědomil, že takhle štěstí nepotká. Okamžitě se vrátil do civilizace a začal pracovat jako stopař ve Springfieldu. Jednoho dne při stopování před místním Salómem padly Billovi do oka nadmíru podezřelé stopy. Ty stopy patřily Medvědímu Jackovi, známému hazardnímu hráči domina a příležitostnému konzumentovi nealkoholických nápojů.

To Billa překvapilo a udivilo. Nikoho tak divného jména ještě nezabil. Samozřejmě si na něj počkal.

„Zdravíčko cizinče, nevíš náhodou kolik je hodin?“ zeptal se ho vychytrale, jakmile se tam ten trouba objevil.

Naivní Jack vytáhl hodinky a po chvíli přemýšlení odpověděl: „Nevím, mám je teprve týden.“

„Poslouchej, ty hodinky jsou mi nějaké povědomé,“ pokračoval Divoký Bill v příjemné konverzaci. „Nejsou náhodou moje?“

„To si piš, že ne!“ urazil se Jack. „Našel jsem je v horách v kapse jednoho mrtvého zlatokopa. A jak říkám, piš si to, jinak bude zle!“

„Neumím psát,“ zasmušil se po chvíli urputného přemýšlení Bill.

„Tak si to alespoň zapamatuj,“ vtipně ho utřel Jack, který byl výjimečně dobře naložen. „Když už jsi takový pitomec.“

„Sapristi, to sis dovolil moc!“ zahřímal Bill.

„Ty burane, komu nadáváš do sapristi?“ nedal se zastrašit Jack, který mimochodem neměl ani poněti, co je to sapristi.

Náhle bylo jasné, že se schyluje k souboji. Oba sokové se nakonec domluvili ke schůzce na náměstí v osm hodin ráno druhého dne.

Divoký Bill se po probuzení zběžně opláchl lacinou kořalkou a vyrazil na místo schůzky. Už od rozbřesku se všude kolem tísnily davy krvežíznivých lidumilů. Hned nato od kostela pomalu přicházel se sebevědomým zaržáním Medvědí Jack a provokativně si s nedbalou elegancí nařizoval své hodinky, bez ohledu na to, že žádná nedbalá elegance neexistuje. Naproti mu

okamžitě vyrazil Divoký Bill s foukací harmonikou připravenou v ústech. Chvilce napjatého ticha byla předzvěstí blížící se tragédie. Sokové stanuli naproti sobě a přezíravě se měřili. Náhle bleskurychle tasili své kolty a zahřměly dvě rány. Několik okamžiků se nic nedělo, ale pak se Jack pomalu sesunul k zemi s prostřeleným břichem, ze kterého mu okamžitě začala vytékat whisky, lehce zbarvená krví. Tento udatný a spravedlivý čin okamžitě rozhodl o Billově jmenování novým šerifem Springfieldu.

Billova dobrodružná odysea tedy získala zcela nové horizonty, což dobyvatelům Západu jen pomohlo. Zde je třeba poznamenat, že navzdory pochmurným prognózám byl Divoký Bill vynikajícím strážcem zákona. Po celou dobu jeho setrvání ve funkci se žádnému darebákovi v okolí nic zlého nepříhodilo a vraždilo se jen ve všedních dnech. O víkendech totiž nábožensky založený Bill trval na klidu zbraní. Sám ho však příliš nedodržoval. Jednoho sobotního pošmourného jitra například zastřelil svého zástupce kvůli studeným topinkám, které prostě nesnášel. Možná se poněkud unáhlil, ale hrdinové Západu nemají na lacinou sentimentalitu čas a jednají podle instinktů. Život pistolníka je mnohem rychlejší, než si běžný občan myslí a proto jim občasné ukvapené rozhodnutí prostě musíme odpouštět.

Ale i do jeho drsného života nakonec vstoupila láska. V té době se totiž seznámil s krásnou traperskou, Zhovadilou Jane, a okamžitě ji požádal o ruku. Několikrát ho sice odmítla, ale nebylo jí to nic platné. Bill její ruku po tuhém boji nakonec stejně získal a nechal si ji vypreparovat. Po tomto milostném úspěchu

policejní práce zanechal, aby se mohl na plný úvazek věnovat zlatokopectví.

Dorazil do zlatokopectvého městečka Deatwoodu až pozdě večer, a ihned zaskočil do místního baru na partičku pokeru. Poker hrál Divoký Bill s velkým zaujetím, protože se mu velmi často dařilo vyvolat po skončení partie spor s vítězem, zakončený jeho smrtí. Stačilo jen prohrát a bylo to. I ten osudný den byl s průběhem partie velice spokojen, protože opět prohrával. Náhle se do baru vplížilo podezřelé individuum jménem John Killraine, taktéž Čech, původním jménem René Mrkvička. Smrtelně zraněný pistolník si toho nejprve nevšiml a hrál dál, ale jakmile byl na své zranění upozorněn protihráčem, šťavnatě zanedával a padl mrtev k zemi.

Místní šerif dopadl zákeřného vraha ihned po činu. Očití svědkové tvrdí, že byl připraven ho velice přísně pokárat, ale John Killraine Mrkvička ho nenechal domluvit a chytře prohlásil, že ho to moc mrzí. Po tak zjevném projevu lítosti byl okamžitě propuštěn a zmizel v propadlišti dějin, ať už je to kdekoliv. Sláva Divokého Billa však nebude nikdy zapomenuta. A to hlavně díky neuvěřitelnému množství obdivovatelů Divokého Západu, jejichž počet se každoročně zvyšuje. Nemá naprosto žádný smysl pokoušet se s tím něco dělat.

Den ze života hňupa

Pan Květoslav Rachota byl nejprve v pět hodin ráno příjemně probuzen zazvoněním svého starého budíku a hned nato vyběhl odcestovat přes celé město na ranní šichtu do fabriky, aby se nemusel věčně vymlouvat své nadržené manželce Martě. Pořád mu jen vyhrožovala, že jestli už konečně nenajde ten záhadný Gé bod, tak požádá o rozvod. Byla tím bodem posedlá, jelikož o něm básnily všechny herečky ve večerních telenovelách. Takový Gé bod, to je klíč k manželskému štěstí.

„Hledej ten Gé bod a nečti si!“ loudila po manželovi každý večer před usnutím jeho drahá polovička Marta. „To je hrozný chlap,“ zakoulela vždy očima. „Já se můžu přetrhout aby měl teplou večeři a on není schopný najít ani obyčejný Gé bod.“

„Žádný Gé bod neexistuje, miláčku,“ zamumlal její manžel a četl si noviny. „Jsou to jen pitomé výmysly sexuologů, kteří chtějí být důležití.“

„Gé bod je prokázaná skutečnost,“ rozčílila se Marta. „Jenom burani jako ty zlehčují ženskou sexualitu!“

„Tak si ho najdi sama a pak mi řekni kde je,“ vtipně opáčil Květoš, ale to se ze zlou potázal.

„A jak mám vědět, kde ten bod je?“ začala mu to vysvětlovat svou ženskou logikou Marta. „Copak jsem chlap? To je přece vaše práce, starat se o naše uspokojení. Tak se koukej snažit, ty líný pacholku!“

Květoš si četl a dělal že nic neslyší. V tom byl dobrý, protože měl základní pracovní návyky. Ve fabrice bylo naprosto nutné a dokonce životně důležité neslyšet své okolí, jinak by se člověk zbláznil.

„Tak bude něco?“ dorážela na něj jeho drahá polovice. „Každý normální chlap by tu knížku už dávno zavřel a věnoval se své ženě.“

„Jenom si dočtu tady tu stránku,“ odušil nepřítomně při listování Květoš a paní Marta se uraženě otočila. Květoš nakonec rezignoval, koupil jí prášky na bolení hlavy a sobě zásobu instantních polévek, čímž svůj manželský problém jednou provždy vyřešil. Potom předstíral spánek přesně do té doby, než se mu konečně podařilo usnout.

Ráno po probuzení si dal místo sprchy cigáro a už za půl hodiny procházel vrátnicí, společně s partou dělníků po boku a zbytkovým alkoholem v žilách. Každý z jeho kolegů měl v ruce aktovku a Květoš přesně věděl, co v těch aktovkách je, protože měl taky takovou. Byly v ní noviny a jablko. Manželky rády dávají svým manželům ke svačině jablka, aniž by věděly, že správný šichták jablka nejí už od podstaty. Proto ho přinese zpátky a šetrná manželka mu ho druhý den připraví znova. Po několika týdnech to ten trouba pochopí, vrásčité jablko zahodí, aby zítra dostal od manželky nové. Celý cyklus se tak opakuje.

Květoš pracoval ve fabrice rád, protože jinak by umřel hlady. V tržní společnosti by si čuměním do blba nevydělal ani na slanou vodu, která mu mimochodem stejně nechutnala. Jeho intelektuální schopnosti byly zcela degradované postáváním u vrtačky a jediné co uměl, bylo si to neuvědomovat. Mimochodem, jméno

Květoslav mu dala jeho naivní maminka v touze po tom, že z jejího malého synáčka jednou vyroste intelektuál. Bohužel, tato její naděje se nakonec ukázala jako lichá a z malého Květoše se vyklubal velice kvalitní primitiv.

Hned po příchodu na dílnu ho pozdravil kamarád Bohuš slovy: „Tak jak, hraje to?“

„Všechno to stojí za hovno,“ odfrkl si Květoš. „A bude to ještě horší!“ dodal škodolibě.

„A co včerejší Sportka?“ pokračoval v provokacích kamarád Bohuš při převlékání. „Vyhrál jsi?“

„To určitě!“ zanařikal Květoš a s odporem si natáhl své smradlavé pracovní ponožky. „Kdybych vyhrál, tak už by mě tady nikdo nikdy neviděl.“

„Ale doma je pohoda, ne?“ zasáhl konečně Bohuš do černého. „Manželka tě poslouchá na slovo, kapesné dostáváš, co ti chybí?“

„Víš co, dej mi pokoj,“ štěkl po něm Květoš a pokračoval dál směrem ke svému zahnojenému ponku. Tento líbezný rozhovor spolu vedli každé ráno už více než deset let a nevypadalo, že by to chtěli někdy změnit, protože měli malou slovní tu, no, jak se to říká..., zásobu. Ale to je vlastně jedno, protože to k našemu příběhu nepatří.

Celé dopoledne pak Květoš tvrdě pracoval u svého ponku, aniž by měl tušení, co to vlastně doopravdy dělá. U práce zásadně nepřemýšlel, protože si všiml, že takhle mu šichta rychleji ubíhá. Chvilí podřimoval a potom se intelektuálně realizoval házením matiček do služebního koše. První kontakty s realitou se tedy dostavily až ve dvanáct, když šel do závodky na oběd